

VILÁGPOSTA

100 év
verbita misszió
MAGYARORSZÁGON
1916-2016

Újfolyam, XII. évf. 4. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2016. tél

„Küldetése a mi küldetésünk”

Ez lett a mi missziónk
Egyházmegyes papként
a Kádár-korszakban
– 4. oldal

Emlékezés, öröm, megújulás
Lezárult a centenáriumi év
– 6-7. OLDAL

Szent Arnold oltalma alatt
JPIC missziós gyermekközösség Girincsen
– 16. OLDAL

Mária neve búcsú Vasváron

Édesanyám elbeszéléseiből gyakran hallottam a régi vasvári búcsúról, amelyekre már napokkal előbb érkeztek az emberek gyalogosan és szekereken, a szabadban éjszakáztak, és sok áldozatot hoztak azért, hogy a Szűzanyához eljőjenek. Úgy éreztem, az idei Mária neve búcsún egy ilyen régis-regi ünnep áhítata éledt újra.

Szeptember 10-én este a templom előtt gyülekezett a sokaság: érkeztek zarándokbuszokkal, vonattal, de jöttek keresztalják gyalogosan is. Gyertyás körmenet indult a plébánia papjai és a vendég atyák vezetésével a Szent Kereszt felmagasztalása templomtól a Szentkúthoz. A menet megállt a Mária-szobornál egy imára, köszöntésre a szentmise előtt, amit *Perger Gyula* toronyi plébános mutatott be. Sokan érezhették az ünnepnek, a Szűzanya közelségének erejét, ami felemeli a lelket, néhány órára kiszakítja a hétköznapi gondokból, új erővel és frissességgel tölti el.

A szentmise után gyertyák és lámpák fényénél, énekelve tértek vissza a zarándokok a templomba, ahol elkezdődött a virrasztás. Szentségimádást, majd éjfélkor keresztutat vezettek az atyák. A zarándokok nyolc-tíz fős csoportjai az egész éjszakát virrasztva a templomban töltötték.

Szeptember 11-én, vasárnap a búcsúi szentmisét *Kürnyek Róbert* zalaegerszegi plébános celebrálta. Szentbeszédében Mária példáján keresztül a női hivatásról beszélt. A mise után a városba vitte a búcsúi körmenet a Szűzanya szobrát.

A nap utolsó lelki programja a délutáni litánia és a zarándokok búcsúztatása volt.

Szívet melengető volt látni a templomi sokaságban az ünnepre hazalátogató, elszármazott vasváriak arcát, a sok kisgyereket és családot, hallani, hogy idegen nyelven is imádkoznak.

Ahhoz, hogy a sokaság valóban ünnepi lélekkel tudjon a búcsún jelen lenni, rengeteg szervező- és háttér-munkára volt szükség. Köszönet elsősorban *Ghie Marcell* és *Fernandes Loyd* atyának, akik minden részletre odafigyelve készítették elő az ünnepet, a plébánia munkatársainak és az önkéntes segítőknek. Szívből remélem, hogy odaadó szolgálatuk nyomán máskor is ilyen sokan és ilyen imád-ságos szívvel zarándokolnak a vasvári Szűzanyához.

Iván Heni

MISSZIÓS BARÁTOK TALÁLKOZÓJA

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos
Házban, Budatétényben

DECEMBER 25.

KARÁCSONYI TALÁLKOZÓ

JANUÁR 29.

SENTIRÁS

Előadó: Kránitz Mihály

FEBRUÁR 26.

2020 EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUS

Előadó: Fábry Kornél, a kongresszus
általános titkárságának főtákkára

• 17.15 – kezdés (szentségimádás és gyónási lehetőség) • 18.00 – szentmise • 19.00 – előadás •
20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

www.missziostitkarsag.hu

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
e-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu
Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: Burbela Gergely svd tartományfőnök
Szerkesztő: Szalontai Anikó

Tördelés: Peidl Péter • Korrektor: Rochlitz Bernadett
Rendi konzulens: Magung Fransis svd

A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.,
tel.: 06-1/424-5668 vagy 06-30/418-9196

Nyomtatás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.
Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Címlapkép: Világmisszió 15. Országos Ünnepe

Kapcsolatfelvétel a verbita misszionáriusokkal:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG:

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. • tel.: 06-30/418-9196
9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205

www.missziostitkarsag.hu

Adományok, miseszövevényi befizetések:

10700024-69018251-51100005 (CIB)

Kérésre csekket küldünk.

„Küldetése a mi küldetésünk”

A Világmisszió Országos Ünnepe, október 8-án lezártuk a centenáriumi évet, de a gondviselő Istennek hála, aki a verbita atyák és testvérek áldozatos munkáját kíséri, nem zártuk le a verbita missziós munkát Magyarországon. Krisztus Király ünnepén, november 20-án lezárult az irgalmasság szentéve is, de nem hagyjuk abba az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlását, hogy megvalósuljon életünkben a boldogság, amire Istentől meghívást kaptunk, és hogy a mennyországba juthassunk.

E két jubileumi év – melyek tovább folytatódnak a szívünkben – fényében szemléljük Urunk születése

ünnepének mély üzenetét. Az Atyaisten Fiában mutatja meg nekünk az igazi szeretet lényegét, ami alázatosságra, áldozatra és igazságra épül. Ez a karácsony.

A *karácsony füveskönyvében* olvastam *Marta Alvarez* szavait: „aki igazából szeret, magából ajándékozik egy darabot, mert a karácsony a szívében él”. A mi küldetésünk az, hogy keresztényként lássuk a karácsony mélyebb lényegét, és amikor a szeretet eltorzult formájával találkozunk, készen álljunk az áldozatra.

Jézus, az Üdvözítő megmutatta nekünk, hogy ahol igazságban és irgalmas tettekkel szeretnek, ott a közösség mindig meg tud újulni, akár

a nehézségek közepette is. Ott van igazi karácsony.

Azt kívánom minden kedves Olvasónak karácsonyra és az új évre, hogy megerősödve az irgalmasság szentéve kegyelmeivel, új lendülettel vigye tovább a jót, akkor is, amikor az áldozatot kíván.

Burbela Gergely svd
tartományfőnök

A vasvári plébánia zarándoklata Lengyelországba

A vasvári plébánia és a környékbeli falvak hívei lengyelországi zarándoklaton vettek részt szeptember 21-től 25-ig három fiatal verbita, *Marciszkievicz Tamás*, *Tete Remis* és *Fernandes Loyd* atya vezetésével.

A lengyel származású Tamás atya szinte minden jelentős búcsújáró- és zarándokhelyre elkalauzolt bennünket. A częstochowai Fekete Madonna kegyképe előtt imádkoztunk hozzátartozóinkért, hazánk békéjéért. II. János Pál pápa szülővárosában, Wadowicében megható és különleges élmény volt látni a szent pápa használati tárgyait, ruháit és a sok-sok családi fényképet. Kalwaria Zebrzydowskában, az ország évszázadok óta látogatott vallási központjában mindannyiunkból csodálatot váltott ki a székesegyházból, kolostorból és kálváriából álló épületegyüttes. Krakkóban a waweli székesegyházban átéléssel énekeltük hazánk himnuszát Szent Hedvig szarkofágjánál, majd a székesegyházban a waweli székesegyházban átéléssel énekeltük hazánk himnuszát *Báthory István* erdélyi fejedelem sírjánál. Következő úti célunk a wieliczka-i sóbánya volt, ahol a XIII. században magyar bányászok kezdték el a sófejtést. Visszatérve Krakóba, az Isteni Irgalmasság-bazilika magyar kápolnájában

litániát mondtunk a magyar szentek tiszteletére. Betértünk Faustina nővér kegyhelyére is. A közelben II. János Pál pápa szentté avatása után gyönyörű templomot építettek a tiszteletére, amelyben megrendülve néztük a véres fehér ruhát, amit akkor viselt, amikor 1981-ben merényletet követtek el ellene.

Utolsó állomásunk a Tátra lengyel részének fővárosa, Zakopane volt. A Fatimai Szűz Mária-templom gyönyörű mintájú faragásai, a rengeteg virág, a hegyek közelsége, a templom előtt álló pápa szobor még nagyon sokáig megmarad emlékeinkben. Ugyanígy a három verbita atya is, akik világi és papi tudásuk legjavát, szeretetüket és törődésüket adták nekünk ebben a csodálatos öt napban.

Palkó Istvánné

Ez lett a mi misszióink

Egyházmegyes papként a Kádár-korszakban

Jézust azért küldte az irgalmas Atya, hogy kiengesztelje önmagával a világot. Kereszthalálával és feltámadásával Jézus teljesítette ezt a küldetést. Megnyitotta az utat a Menyneyi Atyához. Az odajutás módját és eszközeit, a szentségeket, rábízta az apostolokra. Mennybemenetele előtt azt mondta tanítványainak: menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot. Ez a missziós parancs az egész egyháznak szól, de különösen a papságnak.

Rendünk missziós rend, ami azt jelenti, az örömhírt az egész világon akarja hirdetni. Elsősorban ott, ahol még nem ismerik. Nekem is az volt a vágyam, hogy majd távol, a pogányok közt fogom hirdetni ezt az evangéliumot. De ez az ismert történelmi események miatt meghíúsult. Maradtam, mint sokan mások, egyházmegyes papként idehaza az evangélium hirdetője. Ez lett a mi misszióink. Papságomnak hatvanadik évében járok, szolgálatom fele a Kádár-korszakra esett, amelyre egyre kevesebben emlékeznek.

Káplánként a legfontosabb feladatomban a hitoktatás volt. Ezt pedig a kommunista hatalom igyekezett minél nehezebbé tenni. Egy napot jelöltek ki a hittanórára való jelentkezésre az iskolában. Csak a szülő írathatta be személyesen a gyereket, amikor is hosszú percekig próbálták őt lebeszélni erről. Megemlítették, hogy elveszítheti állását, a gyermek nem mehet felsőbb iskolába, és egyébként is, milyen tudománytalan, elavult meséket tanul majd. Ezt csak a szülők elbeszéléseiből hallottuk, egyházi részről persze nem vehetett részt senki a beíratáson. Az is előfordult, hogy addig húzták a dolgot, amíg lejárt a beíratásra szánt idő.

Az első helyemen egyszer bejött egy ellenőr a hittanórára. Elkérte a névsort, és felolvasta. Aki a nevét hallotta, annak fel kellett állnia. Jó néhányan ülve maradtak: nem voltak beíratva. Azokat elküldte, tőlem meg számon kérte, miért nem küldtem ki őket. Arra hivatkoztam, hogy még nem olvastam névsort, hiszen az óra elején jártunk. Elfogadta, de figyelmeztetett, hogy ezentúl ne hagyjam el a névsorellenőrzést. Azóta sem olvastam fel azt a névsort... A kiküldött gyerekek egy ideig elmaradtak, de később visszazivárogtak az órára. Nem küldtem ki senkit.

Volt, ahol nem volt iskolai hitoktatás, ott a templomban lehetett a hittant tartani. Nem kellett beíratkozni, de szigorú előírások voltak. Egyszer behívatott a tanácselnök, és számon kérte, miért tanítok hittant a templomban. Bevittem neki az erről szóló rendeletet. Azt mondta, ez nekik is megvan, de nem kellene azt olyan komolyan vennem. Azt válaszoltam: ez a hivatásom, és ezt komolyan veszem.

Szabolcs megyében történt, ahol sok a gyerek és kilencven százaléuk járt hittanra, hogy októberig (akkor lehetett kezdeni a tanítást) nem kaptam meg a hitoktatási engedélyt. A plébánosom beküldött a megyei egyházügyi előadóhoz, ő adta a hitoktatási engedélyeket. Arról érdeklődött, milyen viszonyban vagyok paptestvéreimmel. Arra akart rávezetni, hogy nyugodtan találkozzunk, de szívesen venné, ha ő is tudna róla. Ám én nem akartam megérteni... Úgy mentem haza, ha soha nem kapok engedélyt, akkor se megyek el hozzá többé. Végül a plébánosom közbenjárására – ha késve is – megkaptam a papírt.

Nem nézte jó szemmel a hatóság, ha a gyerekekkel foglalkoztunk. Hozzám bejárhattak a gyerekek játszani, pingpongozni, és mentünk kirándulni is. Olyankor szigorú utasítás volt, hogy csak Lojzi bácsinak szólíthatnak. Ez nem mindig sikerült, de nem lett baj.

Túléltek a Kádár-korszakot. Sok akadály megszűnt, de vannak újabb megoldandó feladatok. Kevesebb a gyerek, és sok minden leköti őket: különórák, TV, számítógép... Az új kihívások már a fiatalokra várnak, de egyre kevesebb a hivatás. Ezért kérjük az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába!

Most, az út végéről visszanezve a hazai missziós munkára elmondhatom: minden nehézségével együtt szép volt. Köszönöm, Uram! Köszönöm, hogy szolgálhattam!

Szabó Alajos svd

Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház

(1223 Budapest XXII., Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.)

A budatétényi Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban szeretettel várunk mindenkit, aki lelki felfrissülésre vágyik. A www.szentarnold.hu oldalon tájékoztatást adunk a lelki-gyakorlatos ház különböző korosztályoknak szóló, csoportos és egyéni programjairól, az Isteni Ige Társasága és a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek által szervezett lelki-gyakorlatokról és evangelizációs eseményekről, valamint a ház által nyújtott szálláslehetőségekről.

„Küldetése a mi küldetésünk”

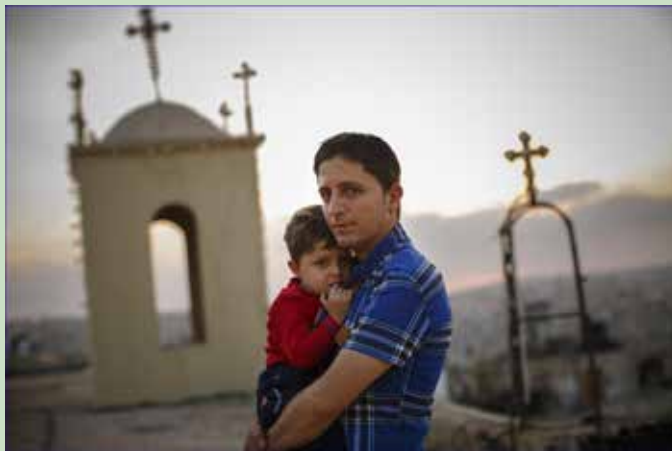
Szeressétek ellenségeiteket,
és imádkozzatok üldözőitekért! (Mt 5,44)

Jézus tanítását nehéz követni, sőt néha lehetetlennek tűnik. Krisztus nem csupán tanít bennünket, hanem rendkívüli kihívásokat is állít elénk. A tanítása szokatlan, és az ember néha egyszerűen nem érti. Mert összefonódik benne az isteni bölcsesség és az emberiség szeretete. Krisztus Isten és ember egyszerre, és csak ő ismerheti és taníthatja világosan, mi a legjobb isteni és emberi szempontból is.

Egy édesapa meg tud bocsájtani annak, aki megölte a fiát, azért mert keresztény volt? Egy édesanya meg tud bocsájtani annak, aki erőszakosan elvitte gyermekét? Egy ártatlan gyerek meg tud bocsájtani annak, aki meggyilkolta szüleit, mert nem tértek meg a keresztény hitből? Igaz, hogy veled, velem nem történnek meg ezek a szerencsétlen dolgok, de vannak emberek, akik elszenvedik ezt napjainkban is.

Mindez mindennap megtörténik a Közel-Keleten, Irakban, Szíriában és

más helyeken. Az ártatlanok üldöztetést szenvednek a hitük miatt. Ez a helyzet borzasztó és elképzelhetetlen, mert már alig látni benne az emberiség nyomait. Az ott élő nem tudja, hogy mi vár rá a következő pillanatban.

Nem tudja, hogy a következő órában élni fog-e még? Annyira bizonytalanává vált az élet ezeken a területeken, hogy sokaknak már arra sincs esélyük, hogy tegyenek valamit.

Jézus szerette ellenségeit, és imádkozott üldözőiért, és bennünket is

buzdított, hogy tegyük ugyanezt. Krisztusban testvérek vagyunk, azért kötelességünk egymásért imádkozni, különösen a közel-keletiekért. Mert ha az egyháznak egy tagja szenved, az egész egyház szenved. Jézus tanított bennünket imádkozni, és mi egyedül ezzel uralkodhatunk a gonosz felett. Szomorúak vagyunk a közel-keleti híreket hallgatva, de imádkozunk-e, hogy szűnjön meg a szörnyű háború?

Igaz, nem tudjuk úgy szeretni ellenségeinket, mint Jézus, de imádkozni tudunk értük is. Néha értelmetlennek, fölöslegesnek tűnik ez, de bízunk abban, hogy a megfelelő időben Isten csodákat fog művelni.

Krisztusnak egyik küldetése az volt, hogy szeresse az ellenségeit és imádkozzon üldözőiért. Teljesítette a küldetését, és ránk bízta, hogy mi folytassuk azt. Így lesz – ahogy alapító atyánk, Janssen Szent Arnold mondta – „Küldetése, a mi küldetésünk”.

Tete Remis svd

Szent Imre Missziós- és Lelkigyakorlatos Ház

(9730 Kőszeg, Park u. 1.)

SZERETETTEL VÁRUNK:

- keresztény mozgalmakat
- egyházközségeket
- lelki napokra középiskolásokat
- lelki napokra egyházközségi képviselő-testületeket
- adventi és nagyböjti lelkigyakorlatokra
- konferenciákra, összejövetelekre
- szállás lehetőséget keresőket

INFORMÁCIÓ, SZÁLLÁSFOGLALÁS:

Wolowicz Ádám svd
Tel.: 06-30/280-0106
e-mail: koszeg@verbita.hu

www.szentimre.verbita.hu

ŐRI ISTVÁN IFJÚSÁGI HÁZ

Cím: 9730 Kőszeg, Park u. 1.

SZERETETTEL VÁRUNK:

- ifjúsági közösségeket
- cserkész-csapatokat
 - hittanosokat
 - ministránsokat

KAPCSOLAT: Tóthné Borsos Éva

Mobil: 06-20/490-0670

e-mail: borrsos@gmail.com

www.szentimre.verbita.hu

Emlékezés, öröm, megújulás

A Világmisszió Országos Ünnepeén lezárult a centenáriumi év

„Küldetése a mi küldetésünk” – ez az Isteni Ige Társasága konstitúciójából származó mondat volt a magyar verbita rendtartomány centenáriumának, és így a jubileumot lezáró Világmisszió 15. Országos Ünnepeének is a mottója. Idén október 8-án rendezte meg az immár hagyományos missziós ünnepet a verbita rend, illetve a Pápai Missziós Művek Budatétényben.

– Meg szeretnénk osztani az örömet, ami most az Arnold család tagjainak szívében van – kezdte köszöntőjét *Burbela Gergely* tartományfőnök. – Ma Magyarországon harmincketten szolgálunk. Különböző helyekről származunk: Magyarországról, a Felvidékről, Erdélyből, Indiából, Indonéziából, a Fülöp-szigetektől, Brazíliából, Kongóból, Ghánából, Lengyelországból. Szeretnénk megünnepelni a batorságot, ami ide hozott minket, és hála adni Istennek a szolgálatért. Isten tiszteletben tartja a szabad akaratot, és megengedi, hogy közösségek szűnjenek meg, templomok zárjanak be. De mi nem ennek a tanúi vagyunk.

Rendtartományunk centenáriuma egybeesett a világegyház különleges

idejével, az irgalmasság szentévével – folytatta *Burbela Gergely*. – Az egész jubileum ennek jegyében telt, hiszen a szentév, valamint a közösségünk centenáriumának üzenete ugyanaz: higgyük, hogy Isten irgalmas, hogy szeret. Higgyük, hogy bármit teszünk is az irgalmasság nevében, az nem hiábavaló. Mindannyian meghívást kaptunk a jézusi küldetésre, hogy tanúságot tegyünk a világban az irgalmas Istenről.

Az ünnepen felolvasták *Karsay Ferenc* budafok-tétényi polgármester levelét, majd *Tóth Zoltán* atya bemutatta a *Dr. Révész Évával* közösen írt, „Küldetése a mi küldetésünk” című rendtörténeti könyvét.

– Ahogy feltárult a rendtartomány százévnnyi története, kitűnt: szent

emberekkel voltunk körülveve, akik a történelem viharaiban is tanúságot tettek Isten szeretetéről – elevenítette fel a kutatómunka élményeit *Tóth Zoltán*. – Döbbenetes volt megtapasztalni, hogy az élet mennyi változást és nehézséget, a Gondviselés pedig mennyi csodát hozhat egy közösség életébe.

A könyvbemutató után tanúságtételek következtek, majd *Alberto Bottari de Castello* apostoli nuncius, *Szabolcs Attila* országgyűlési képviselő, Budafok-Tétény korábbi polgármestere, valamint *Gregory Pinto*, a verbita generális tanács tagja méltatta a száz éve Magyarországon szolgáló missziós rendet.

A nuncius kiemelte: a rendtartomány jubileuma az egész egyház ün-

nepe. Napjainkban világszerte hetvenöt országban szolgálnak verbiták, és a magyarországi közösség nemzetköziségével tükrözi a világegyház sokszínűségét. A misszionáriusok felajánlják életüket az örömhír hirdetéséért.

Janssen Szent Arnoldot azok a szavak vezérelték ebben a munkában, amiről itt, az ünnepen elmélkedünk: „Küldetése a mi küldetésünk”. De minden megkeresztelt embernek válaszolnia kell erre a hívásra – emlékeztetett Alberto Bottari de Castello.

– A centenárium alkalmat ad az emlékezésre, az öröme és a megújulásra – mondta beszédében Gregory Pinto atya. – Számba vesszük az örökséget, amit az előttünk járók hagytak. Látjuk, hogy az apró mag, amit elvetettek, hatalmas fává nőtt. Megemlékezünk azokról a magyar misszionáriusokról, akik idegen, távoli helyeken szolgáltak, és azokról a világi munkatársakról, akik lelkiileg és anyagilag támogatták a rendet. Ma itt együtt örülünk mindennek, és ünnepelünk. A verbiták interkulturális közösség, ami reményt ad a világ számára, hogy lehetséges minden származási, kulturális különbség ellenére Isten családjaként, egymást elfogadva, szeretetben együtt élni. Végül pedig életünk megújítására hív a centenárium, melynek során újra magunkévá tettük a missziós küldetést. Az ünnepi események lassan véget érnek, de a megújulásnak folytatódnia kell. Értékeljük ki munkánkat, és vizsgáljuk meg, hogyan tudunk még inkább választ adni a jelen kihívásaira – buzdított Gregory atya.

Délután a körömi fiatalok zenés előadása és a rendtagok nemzetközi koncertje tanúságot tett a verbita rend nemzetközi „mottójáról”: sok arc, egy szív.

A nap csúcspontja a szentmise volt, melyet Kiss-Rigó László szeged-csanádi megyéspüspök mutatott be a rendtagok koncelebrálásával. A rendezvény Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya ünnepére esett. Ehhez kapcsolódva

Kiss-Rigó László kiemelte szentbeszédében: az egyház – és a verbita rend – történetéből tudjuk, hogy akik nem a saját javukat, hanem Isten akaratát keresik, azok valósítják meg igazán önmagukat. Ez nem könnyű, sok áldozatot kíván, de mindig boldogságot hoz. Mária nagy példánk ebben. Ő is sok mindent eltervezett, sok mindent gondolt a gyermekéről is, de átadta magát Istennek. Ezzel nem adta fel az egyéniségét, sőt így teljesedett ki. Mi, magyarok Nagyasszonyunknak nevezzük őt, de minden kultúrában megvan Mária tisztelete. Ő mindannyiunk égi édesanyja, ezért mondhatjuk: bár igazi magyar ünnep a mai, egyben egyetemes is.

Szalontai Anikó

MISSZIÓS ADOMÁNYOK AZ IGAZÁN RÁSZORULÓKNAK

A keresztény élet hid, amely az üdvösség földjére, az igazi boldogsághoz vezet. Ennek az építésére kaptunk meghívást. Hiesszük és reméljük, hogy lelki és anyagi támogatásunkkal segíteni tudunk másokon. A missziós munka, amelyet a misszionáriusok végeznek a világon, az imádsággal, az igehirdetéssel és a szociális munkával együtt lesz teljessé. A verbiták által segíthetünk azoknak a tőlünk távol élő szegényeknek, akik saját erejükből nem tudják kórházait, iskoláit, ültetvényeiket és a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremteni és fenntartani. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési gondok kössék le a figyelmüket. A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI** a verbita **Missziós Titkárság**.

Bankszámlaszám:

10700024-69018251-51100005 (CIB)

- 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.
- tel.: 06-30/418-9196, 06-94/562-205

• e-mail: verbita@verbita.hu • www.missziostitkarsag.hu

Kérésére tájékoztatást és csekket küldünk.

Irgalmasok, mint az Atya

Lengyelországi zarándoklat a centenáriumi évben

A verbita rend *Burbela Gergely* és *Magung Fransis* atya vezetésével zarándoklatot szervezett Lengyelországba augusztus 10. és 14. között, ami az irgalmasság szentéve mellett kapcsolódott a magyar rendtartomány centenáriumához is. Az út lelki célja az volt, hogy áthaladva az Isteni Irgalmasság-bazilika szent kapuján, teljes búcsút nyerjünk, valamint lerójuk hálánkat a Szűzanyának pártfogásáért a częstochowai Fekete Madonna-ikon előtt is.

A hosszú buszút sem volt unalmas: lengyelül tanultunk, vicceken nevetgettünk. Elsőben is gyönyörű volt a táj: a Kárpátok, a tölgyek és a fenyők. Ott akkor még nem fejeződött be a búza és a kukorica aratása, és a vadvirágok is pompáztak. Taize-i és gitáros énekeket, missziós dalokat énekeltünk. Megtanultuk a Fekete Madonna énekét és a *Jézusom, bízom benned* éneket lengyelül és indonézül is.

Az egész út során meghatározó volt az imádságos háttér. Délután háromkor irgalmasság rózsafüzért, este a hagyományos rózsafüzért mondtuk. Minden nap szentmisén vehettünk részt. Minden nap úgy éreztem, személyesen nekem szól az elmélkedés.

Częstochowa a Fekete Madonna-ikon őrzőhelye, nemzeti zarándokhely és a lengyelek lelki fővárosa – hallottuk az ismertetést az úton. Aztán meg is tapasztaltuk: rengeteg zarándok, imádkozó családok, férfiak, nők, fiatalok, idősebbek. Jasna Gorán, a Fényes Hegyen az augusztusi krakkói Ifjúsági Világtalálkozóról készült óriási képek fogadtak minket. Megálltunk Boldog Jerzy Popiełuszko atya és Ste-

fan Wyszyński bíboros emlékművénél. Megtekintettük a történeti kiállítást, ahol láthattuk a királyokról készült tablókat. Büszkeséggel töltött el, hogy az egyik a lengyel, a másik a magyar uralkodókat mutatta be.

Innen Auschwitzba mentünk, ahova Ferenc pápa előttünk egy héttel látogatott el a világtalálkozó alkalmával. Minden tizedik itt megölt rab magyar volt, a szomszédos Birkenauban pedig az 1944-től érkezők közül minden harmadik. Láttuk *Maximilian Kolbe* atya celláját, és megnéztük a magyar emlékkiállítást.

Estére Kalwaria Zebrzydowskára érkeztünk. A hely a világorökség része, a kálvárián negyven kisebb, a Szentföldi helyeket felidéző kápolna található.

Krakkóban először az Isteni Irgalmasság-bazilikába látogattunk el. Találkoztunk egy ott élő nővérrel, aki bemutatta a rendjét, amelynek Szent Fausztina is tagja volt. Napjainkban háromszáznolcvan nővér szolgál világszerte. Nehéz helyzetben levő lányok nevelőotthonait működtetik – a krakkói ház ma hetven lánynak ad otthont. Ezután megnéztük a Szent

II. János Pál-templomot is, amely egy 2015-ben ide helyezett ereklyét is őriz: az 1981. május 13-i merényletből származó véres reverendát.

A következő úti cél Wadowice volt. Megtekintettük a II. János Pál szülőházánál kialakított modern látogatóközpont interaktív kiállítását. Láthattuk a Szűz Mária-bazilikában a keresztlő kutat, ahol *Karol Wojtyła*t megkeresztelték, a templom falán a napórát, amit naponta látott. Megnéztük a téren a világban tett látogatásainak emlékkövét, rajta többek között a felirattal: Węgry – Magyarország 1991., 1996.

Másnap visszatértünk Krakkóba: a Visztula partjáról indultunk fel a várba, a Wawelbe. Imádkozhattunk Szent Hed-

vig sírjánál a székesegyházban, ott, ahol ő is imádkozott a házasságkötése előtt. „Hozz áldozatot” – mondta neki az Úr. Ma is mindenkire szól ez az üzenet.

Városi sétánk a Fő tér felé vezetett a Kanonok utcán keresztül a Mária Mennybevételé-templomhoz, ahol megcsodáltuk az ötszáz éves oltárképet. Megnéztük a püspöki palotát, Szent II. János Pál egykori munkahelyét, a Jagello Egyetem legrégebbi épületét, a Collegium Maiust.

Utunk utolsó állomása Zakopane volt. Itt él a gorál népcsoport, jellegzetes nyelvjárással, jellegzetes vallási hagyományokkal. Megnéztük a Fatimai Szűz Mária-templomot, amit a gorálok hálából építettek a Szűzanyának, amiért II. János Pál felépült

az ellene elkövetett merényletből. Az egész templom csupa fafaragás, a padoktól a keresztűtig. Ellátogattunk a nemzeti sírkertbe is, ahol a jellegzetes gondolkodó Jézus-faragások láthatók. Az 1124 méter magas Gubalówkára felvonóval mentünk fel – onnan láthatuk a Giewont-hegyet, tetején a híres kereszttel.

Hazafele a határtól nem messze már kétnyelvű helyiséjelző táblák voltak. Átléptük a határt, megjelentek a nagy napraforgótáblák, és az akác is megmutakozott az útszéli fasorokban: itthon vagyok, ez a hazám. Másnap Nagybaldogasszony ünnepe: hálát adok az Istennek, hogy zarándok lehettem Lengyelországban.

Varga Kati

MISSZIÓS MISESZÖVETSÉG

Drága kincs önmagunk és mások számára

„Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében, és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zarándokútján.” (II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia 9)

A szentmise az a kincs, amelyben Jézus Krisztus érted és értem, vagyis értünk ajánlja fel önmagát az Atyaistennek. Az igazi áldozatos szeretet iskolája, amelyben általa és vele együtt imádkozhatunk önmagunk és mások szükségleteiért. Élő és elhunyt szeretteinket azzal ajándékozhatjuk meg, hogy mindennap misét mondatunk értük. A miseszövetségi tagság által napi hét szentmisében ajánlhatjuk Istennek a hozzánk közel állókat. A miséket verbita missziós atyák mondják a világ különböző tájain.

Bankszámlaszám: 10700024-69018251-51100005 (CIB)

A felvétel a miseszövetségbe egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulással történik személyenként, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük. Kérjük a kedves Testvéreket, ha megoldható, banki átutalással küldjék el a felvételi hozzájárulást. A közlemény rovatban kérjük feltüntetni a befizető postai elérhetőségét és a befizetett személy vagy személyek neveit. A felgyorsult átutalások miatt kérjük, hogy az adatokat ugyanakkor az elektronikus jelentkezési lapon (www.missziostitkarsag.hu/miseszovetseg) keresztül vagy elsőbbségi levélben, postai úton is szíveskedjenek eljuttatni a Missziós Titkársághoz. Kérésre csekket és tájékoztatót küldünk.

Postacím: Missziós Titkárság • Magung Fransis svo • 9730 Kőszeg, Park u. 1. • misszio@verbithu • 06-30/418-9196

A szerzetesek évében, 2015. szeptember 18-án kezdődött el a centenáriumi év. A nyitó ünnepség a Názáret Misszióház szomszédságában, a budatétényi Szent István-templomban volt

Közelebb Centenári

Októberben lezárult a centenáriumi lepedésének századik évfordulója eseménye

A verbita atyák és testvérek, a missziós nővérek, a rend világi munkatársai és barátai, valamint a missziós imaközösségek vezetői május 1. és 5. között hálaadó zárándoklatot tettek Steyllbe, az Isteni Ige Társasága alapításának helyszínére, illetve Janssen Szent Arnold sírjához

A centenáriumi év kezdetén, 2015. október 17-én a magyar verbita közösség visszatért a gyökerekhez: ünnepélyes szentmisét mutattak be Máriakéménden, ahol az első hazánkba érkező missziósok letelepedtek

Az európai egyház küldetése: a 21. század kihívásai címmel rendezett tudományos konferenciát a misszió jelenéről az Isteni Ige Társasága március 19-én

hozott történelem

umi fotóalbum 2016.

umi év, amikor az Isteni Ige Társasága magyarországi lete-
t ünnepeltük. Rovatunk befejező részében a jubileumi év fő
it idézzük fel. Istennek legyen hála!

*A centenáriumi ren-
deztvények költségei-
re szervezett gyűjtés
lezárult.*

*Hálásan köszönjük
az adományokat,
amelyekkel segített-
tek, hogy méltó mó-
don ünnepelhessük
meg rendtartomá-
nyunk jubileumát.
Isten fizesse meg!*

Budatétényben, a Világmisszió 15. Országos Ünnepén, október 8-án zárult a jubileumi év

A hagyományos missziós barátok találkozója alkalmával, szeptember 25-én mutatták be a „Küldetése a mi küldetésünk” – A verbiták száz éve Magyarországon, 1916–2016 című történelmi könyvet, amit Tóth Zoltán atya és Dr. Révész Éva írt

A missziós ünnep utáni napon, október 9-én Kisboldogasszony tiszteletére szentelték fel a rend új házát Dunakeszin

Az épület igazi missziósház lett

Hubert Hansen rektor levele Máriakéménдрől

1916. szeptember 12-én, a szeretett Istenanya névnapján történt, hogy új otthonomban a bejárást – a háborúhoz képest és hivatalomnak megfelelően – apostoli egyszerűséggel megtarthattam. A főtisztelendő provinciális atya *Theodor Kost* elkísért, és abban a megtiszteltetésben részesített, hogy az itteni egyházi hatóságoknál bemutatott és bevezetett. A pályaudvaron *P. Paul Tschorn* várt minket egy könnyű szekérrel, melyet itt a személyszállításban általában használnak. Azóta a legkülönbébb időjárási viszonyok közt tettem meg ezt az utat ilyen szekéren. A kocsi négyszer eltört, kétszer – ráadásul éjjel – elvesztette egy-egy kerekét. Ezek olyan kis kalandok, amelyek többnyire szórakoztatóak, ha már elmúltak...

Októberben és novemberben minden vasár- és ünnepnapon egy filiába kellett men-nem. Hogy a gyóntatószéket nem gyakran használják, abból derül ki, hogy a különben csinosan berendezett templomban egyszerűen nincs gyóntatószék.

Október eleje óta *Felix Dreweck* és *Tschorn* atyák káplánként tevékenykednek a pécsi egyházmegyében. Ugyanis számtalan káplánt bevonultattak, mert beszélnek magyarul, horvátul és németül, és így a hadseregben jó hasznukat veszik. Már *P. Josef Feikus* és *P. Johannes Klein* is az egyházmegyében tevékenykedik szorgalmas káplánként.

De vissza Máriakéménдрé. Október hónapban egyesegyedül voltam a viszonylag nagy házunkban. Fogolyként éreztem magam a furcsa, régi, erősen javításra szoruló épületben, egerekkel, patkányokkal és baglyokkal. Elkezdtem a rózsafüzér ájtatosságokat, és végül is néhány jámbor imádkozó is csatlakozott. Hétköznap reggelenként jött a ministráns – most már növendék –, és én mondtam a szentmisét; de csak szándékra mondott misékre jelent meg egykét hívő. A ministráns is csak időnként jelent meg a házban, hogy magyarórákat adjon nekem. Már tettem néhány látogatást is, és fogadtam látogatókat. De ez csak kevés változást jelentett remete életemben.

Az idő mégis inkább túl gyorsan, mint túl lassan telt számomra. Ugyanis mindenféle teendőm volt. Így például csendben belekontárkodtam különböző szakemberek dolgába, és megpróbáltam otthonosabban berendezkedni. Itt az ember tulajdonképpen, mint egy új világban él. Ehhez jön, hogy sok ember hiányzik, akiknek be kellett vonulniuk. Így tanított meg a szükség sok mindenre, amit korábban másoknál láttam, és most magam csináltam meg. Azt a mérész tervet eszeltem ki, hogy berendezek egy saját konyhát. Még egy pár nem túl kövér disznót is vettem, és itt vágattam le. Mi mindenben tud az ember részt venni!

A Nagyboldogasszony-templom Máriakéménben

November 1-jén hála Istennek saját konyhámból láttam el magam. Legfőbb ideje volt, mert november 4-én megérkezett *Alexander* testvér és az első két növendék, akikhez 11-én próbaképpen egy harmadik csatlakozott. Azóta kaptunk egy orosz foglyot kisegítőnek, és végül december 5-én megérkezett *P. Adalbert Beck*, hogy segítségemre legyen mind a növendékekről való gondoskodásban, mind a lelkipásztorkodásban. Így tehát máriakéméni épületünk, bár nagyon szerény, de igazi missziósház lett. Adj a jóságos Isten ehhez áldását, a társaság és a mi missziós munkánk javára!

Az itteni emberek meglehetősen szeretnek minket, a főtisztelendő papság is hasonlóan jóindulatú. Nemrég egy szomszédos plébános támogatást ajánlott fel, és kocsit kellett küldenem, hogy a sok mindent – krumplit, lisztet, babot stb. –, amit az emberek részünkre a plébániára leadtak, el tudjuk hozni. Láthatja ebből, hogy minket az emberek „szegény misszionáriusoknak” tartanak, mint ahogy valóban azok is vagyunk, és akarunk is lenni. A templomnak is szüksége volna helyreállításra. Erre is jelentkeznek segítő lelkek, úgyhogy arra is gondolhatunk, hogy a szeretett Szűzanya szentélyét tiszteletére hamarosan méltóbban berendezhetjük. Emellett örömdetes módon növekedik lelkipásztori tevékenységünk is. Missziós eseményekre (lelkigyakorlatokra, triduumokra) is kapunk felkérést. Nemrég már missziós képes előadásokat is tartottam, az embereket nagyon érdekelte. Így dolgozunk, amilyen jól csak tudunk, szent missziós művünk érdekében.

A bátor néprajzkutató

Johannes Schütte generális látogatása

Gyáva ember nem mehet misszionáriusnak – mondhatjuk, amikor egyes rendtársak, például *Őri István*, *Végvári János* vagy *Pálincás István* atya hősie életéről olvasunk. Azonban e verbita „közkatona tábornoka”, vagyis a generális, az általános rendfőnök sem volt félénk ember. Ezt a rendtestvérek meg is tapasztalták, amikor *Johannes Schütte* a kommunizmus derekán, 1960-ban Budapesten meglátogatta őket.

Az államvezetés 1960-ban elérkezettnek látta az időt némi nyitásra nyugat felé. Egyrészt 1956 után – bár a forradalmat a legkeményebb bosszú követte – ráébredtek arra, hogy a további mozgolódások elkerülése végett szükséges az élet-színvonal némi emelése, másrészt a nyugat felé is mutatni akarták a demokratizálódás jeleit. Ennek szellemében szerveztek egy nemzetközi néprajzi konferenciát is Budapesten, melyre etnográfus tudósok jelentkezését várták.

Az Isteni Ige Társaságának általános rendfőnöke, Johannes Schütte etnográfus végzettségű volt, és jelentkezett is a tudományos értekezletre, hogy ennek örve alatt találko-

hasson az ekkor már több mint tíz éve elzárt rendszerben élő rendtársaival.

A generális atya nem volt ijedős, korábbi missziójában megélt tapasztalatai hozzászoktatták a veszély pszichés elviseléséhez. Johannes Schütte közvetlenül a második világháború kirobbanása előtt kapott missziós kinevezést Kínába. Mire tanulmányait befejezte és pappá szentelték, kitört a háború. Németország megszállta Lengyelországot, Anglia és Franciaország pedig hadat üzent neki. Ez volt az úgynevezett „furcsa háború”, amikor is a háborús állapot ellenére semmi nem történt a német-francia határon. Közben Németország és a Szovjetunió látszólag a legnagyobb békében támogatta egymást céljaik elérésében. Mivel a tenger háborús övezet lett, Schütte atya és a többi, Kínába kinevezett misszionárius nem a szokásos hajóúton, hanem a Szovjetunión keresztül, a transzsibériai vasúttal jutott el a távol-keleti országba. Ők ott tapasztalták meg a II. világháborút, majd a szörnyű kínai polgárháborút. Az 1950-es évek elején jutottak vissza Európába.

Mint etnográfus jelentkezett tehát a meghirdetett budapesti néprajzi kon-

A generális a Kassai utcai ház kertjében

ferenciára. Miután megkapta a beutazáshoz szükséges vízumot, értesítette a rendtestvéreket a találkozási lehetőségről, amit természetesen senki sem akart kihagyni. Még magnófelvétel is készült a találkozón zajlott beszélgetésről. Sajnos éppen *Sziller Ádám* tartományfőnök hiányzott, ő ugyanis betegen feküdt a Korányi Kórházban. De a generális őt is meglátogatta, már csak azért is, mert egykor, a főiskolán osztálytársak voltak.

Schütte atya szembesülve a rendtársak nyomorult életkörülményeivel – egy családdal voltak összezárva a XXII. kerület, Kassai utca 3. szám alatt –, miután visszatért Rómába, komoly összeget utalt át a magyar rendtestvéreknek, hogy önálló ingatlant vásárolhassanak maguknak. Így költözhetek át a Völgy utcai házba, Budatéténybe.

De mindez semmiség ahhoz képest, hogy a magyarországi verbiták a látogatás révén érezhették, nincsenek elfelejtve, a társasság együttérez velük, és támogatja őket szélmalomharcukban.

Tóth Zoltán svd

Csoportkép a találkozóról – középen ül Johannes Schütte atya

Irgalmasság a rácsok mögött

A börtönmissziós szolgálatról

Az irgalmasság rendkívüli szent-éve a harmincadik szentév a római katolikus egyház történetében. Minden hívő ember számára alapvető, és nagyon személyes kérdés, mit jelentett egy egész évet az irgalmasság jegyében megélni. Gondolhatunk arra is, ami a magyar verbita rendtartomány centenáriumának mottója volt: „Küldetése a mi küldetésünk”. Szent II. János Pál pápa 1990-ben üzent az egész világ számára: „Az Üdvözítő missziója, amelyet az egyházra bízott, még nagyon messze van beteljesedésétől”.

Ehhez a hatalmas munkához mi is hozzájárulhatunk, és hozzá is kell járulnunk. Lehet, hogy félünk, esetleg nem fedeztük még fel tényleges küldetésünket, talán nem is gondoltunk arra, hogy ezt igazán keresnünk kell. Templomba járó emberként keresztény életünket nagyon könnyű őszintének tartani, talán még egy kicsit nagyra is becsülni a mai világban.

Rengeteg olyan terület van, ahol egyházi küldetésünket, missziós munkánkat egyéb szakmai, munkahelyi, családi elfoglaltságaink, nyugdíjas tevékenységeink mellett is megvalósíthatjuk. Így valóra válhat szintén Szent II. János Pál pápa nagyon is szükséges bátorítása: „Minden laikus misszionárius a keresztség révén”.

Ferenc pápa fontosnak tartja a világiak részvételét is az egyház küldetésében. Ugyanakkor fel kell ismernünk: az irgalmasság, a megbocsátás megélése, őszinte kifejezése fontos, ám egyáltalán nem könnyű alapja a missziós munkának.

A lassan húsz éve, feleségemmel együtt végzett börtönmissziós szolgálathoz sok olyan emlék kötődik, amely a fogvatartottak életének komoly változásán keresztül megmutatja azt, amit Ferenc pápa nagyon röviden így foglalt össze: „Az igazi misszió az emberek Krisztushoz vonzása”. Mindez azt igazolja számunkra, hogy Isten minden embert egyformán szeret. És a Szeretet jelenvalóvá lesz, mert megvalósul, amit a Zsoltárok könyvében olvashatunk: „Mivel nagy volt irgalmad irántam, lelkem kimentetted a halál verméből” (Zsolt 86,13).

Persze van olyan emlékün is, hogy a sok megfogalmazott rossz, egyáltalán nem keresztényi ítélet szinte remény-

„ Egy misszionárius reggeli imája

Az Atya, a Fiú
és a Szentlélek nevében. Ámen.
Atyám! Felajánlom Neked ezt a mai
napot, és a te oltalmadba helyezem
magam. Legyek eszközöd, hogy az em-
berek megismerjenek, megszeressenek
és tiszteljenek téged! Hadd beszéljenek
tetteim a te szeretetedről, nyelvem téged
dicsérjen minden helyzetben, add, hogy
egyedül általad kapjanak ihletet gondo-
lataim! Segíts, hogy mindig szeresselek,
és téged lássalak azokban
az emberekben,
akikkel a mai napon találkozom.
Atyám, mindenk felett
szeretlek téged! Ámen.

telenné tette a fogvatartott szá-
mára az Istenhez való közeledést.
Ferenc pápa bátorít és tanít min-
ket elítélő, megítélő gondolataink
leküzdésére is: „A Lélek megtanít
minket úgy szeretni, ahogyan Isten
szeret!”

Sokszor halottam, a börtönmis-
zió feleslegességének indoklá-
saként: „ugyan mi fog ténylege-
sen megváltozni egy fogvatartott
gondolkodásában, életvitelében”,
„most legalább nem bántanak ben-
nünket, nem kell félni tőlük, jó he-
lyen vannak a börtönben”. Pedig
ha ténylegesen komolyan vesszük
küldetésünk célját, akkor várhat-
juk és bízhatunk is annak megva-
lósulásában, amit Pál apostol így
fogalmazott meg: „az Isten szava
nincs megbilincselve” (2Tim 2,9b).
A babiloni fogságban lévő válasz-
tott nép életében is megfigyelhet-
jük, éppen a mihamarabbi szaba-
dulásuk miatt vágyakoznak Isten
után: „Isten, én Istenem, téged ke-
reslek, utánad szomjazik a lelkem!”
(Zsolt 63,2) A fogvatartott életében
e vágy éppen az isteni irgalmasság,
és ezért a megtérésük reményének
a beteljesülését jelenti.

Hitünkéből fakadó küldetésünk
megélésén keresztül ragyogjon fel
Isten dicsősége, hogy megvalósul-
hasson Ferenc pápa üzent: „minél nagyobb a bűn, annál
nagyobb kell lennie a szeretetnek is, amellyel az egyház
a megtérők felé fordul”.

Pomozi István

KIEMELT GYŰJTÉS A KÖZÉP-INDIAI TARTOMÁNY ÉS AZ URÁLI RÉGIÓ JAVÁRA

Az Isteni Ige Társasága magyarországi tartománya, az általános
rendfőnökség kérésére 2017-ben kiemelt gyűjtést szervez a kö-
zép-indiai verbita rendtartomány és az uráli verbita régió támoga-
tására. Az adományokkal a helyi missziós munkát segítjük.

BANKSZÁMLASZÁM:

10700024-69018251-51100005 (CIB)

A közlemény rovatban kérjük, tüntessék fel:
KÖZÉP-INDIA ÉS URÁL

További információ: www.missziostitkarsag.hu

ISTEN FIZESSE MEG!

Találkozás az Isteni Igével

Az argentin rendtartomány

Argentínában, ebben a hatalmas országban a verbita rend két tartományt tart fenn: a keleti és a déli provinciát. Argentína az első országok között volt, ahová 1889-ben az alapító, Janssen Szent Arnold verbita misszionáriusokat küldött. A rend tehát több mint száz éve van jelen az országban, és nagyban hozzájárult a lakosság evangelizálásához.

A társadalom összetétele egységesnek mondható: a lakosság mintegy 94 százaléka fehér, nagyrészt az európai, főleg spanyol betelepülők leszármazottai, és csak 3 százaléka mesztic. A bennszülött indiánok csupán mintegy fél százalékát alkotják a népességnek. Érdekes, hogy itt él a földrész második legnépesebb magyar közössége. Az utóbbi időben egyre több az ázsiai bevándorló.

Erős az urbanizáció, a nagyvárosok elővárosai egyre népesebbek; a vidéki élet is többnyire városok köré szerveződik. A lakosság nagy többsége katolikus, de csak 8 százalékuk gyakorolja rendszeresen a vallását. Erősen terjed a New Age mozgalom és a keleti vallások iránti vonzódás, illetve az úgynevezett elektronikus egyház (internetes vallási csoportok) preferálása a közösséghez tartozással szemben.

A verbita rend tevékenysége Argentínában általában a plébániai misszióban teljesedik ki: a rendtársak 72 százaléka plébánián szolgál. Egy-egy templomhoz több kápolna is tartozik, melyeket a plébániáról kijáró papok látnak el. Minden kis közösség önálló.

A missziósok a plébániai közösségekben, iskolákban és intézményekben folytatnak pasztorális munkát: katekizéseket, bibliaórákat tartanak, és bibliai segédanyagokat adnak ki. A keleti tartományban négy egyházmegyében huszonnégy plébánia tartozik a renدهz. Missziós törekvések középpontjában a gyermekek, a fiatalok és a családok állnak. A verbiták által vezetett cursillo és a házasság hétvége mozgalom is sokakat vonz.

A keleti tartományban szolgáló verbita misszionáriusokat plébániai közösségeik támogatják. A rendtársak között jó a közösségi szellem, annak ellenére, hogy néhányuk pasztorális okokból önállóan, nem rendházban él. E tartománynak nincs saját formációs háza, de élen jár a hivatások verbuválásában: sok jelentkező van a tartomány vidéki plébániáiról. Argentínában is megfigyelhető, hogy a „tradicionális” egyházmegyek és szerzetesrendek sok fiatal jelentkezőt vonzanak, míg a „progresszív” közösségekben kevesebb a hivatás. A verbita rend nemzetközisége és a missziós kockázat látszólag már nem vonzó a fiatalok számára.

A déli provincia gyakorlatilag 2007-ben vált különálló tartománnyá. Három missziós terület kap hangsúlyt: a szegények szolgálata (szociális munka a karitással karöltve, bennszülöttek támogatása, börtönpasztoráció); az ifjúságpasztoráció (plébániai csoportok, verbita fenntartású isko-

lák, hivatásgondozás); és a családok szolgálata (katekizések, elváltak pasztorációja). Minden tevékenységet átjár a „találkozás az Isteni Igével”, azaz a bibliaapostolkodás. A verbiták és a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek is együttműködnek egy internetes Biblia-távoktatási programmal. A rend az egyházmegyes papság és más szerzetesek részére, sőt ökumenikus találkozókon is tart bibliai továbbképzéseket.

A JPIC (Igazságosság, Béke és a Teremtés Megőrzése) keretében a tartomány a Kolping szakiskolával és a Teréz Anya Gyermekotthonnal közösen vesz részt a szegények és perifériára szorultak támogatásában. Az egyik egyházmegyében egy verbita rendtárs a karitás igazgatója, valamint egy karitatív civil szervezetet is létrehozott a rend Argentínában.

A keleti és a déli tartományban együttesen 183 rendtag szolgál 25 nemzetből. Magyarországról elsőként *Purmann Ferenc Aquilinus* testvér kapott kinevezést Argentínába 1934-ben, ma *Varga János* atya dolgozik a keleti tartományban.

Hajós Katalin

HIVATÁSOM A MISSZIÓ

„A misszió nem áldozat, hanem kiváltság.” (Freinademetz Szent József)

Sokféle módon szentelhetjük életünket a missziónak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember **misszionárius** saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hirdetés, mint inkább a hiteles élet példa a meggyőző a mai kor embere számára. Egyesek azonban külön **szerzetesi, misszionáriusi** hivatást kapnak, és küldetésüket városuk, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal. A verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek

tagjaiként dolgoznak együtt Óceánia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy **Krisztus örömhírét** minden ember megismerje. Ha úgy érzed, hogy missziós hivatásod van, ha **misszionárius** akarsz lenni, ismerd meg a verbiták közösségét! Szívesen válaszol kérdéseidre: **Hurgoi Sándor svp**

• Názáret Missziósház • 1223 Budapest, Bajcsy-Zs. u. 3-5.
• e-mail: hivatas@verbita.hu

Szent Arnold oltalma alatt

A verbita rend JPIC missziós gyermekközössége Girincsen

A JPIC (Igazságosság, Béke és a Teremtés Megőrzése) pasztoráció a verbita rend missziós tevékenységének egyik legfőbb formája. A magyar rendtartományban a JPIC iroda a sok missziós tevékenység közül a társadalom peremén élő szegényekkel, valamint cigánypasztorációval és karitatív feladatokkal foglalkozik. A cigánypasztoráció elsődleges célja, hogy erősítse a cigány nép emberi méltóság tudatát és identitását, helyet adva nekik a társadalomban és az egyházban.

Magyarország északkeleti részén, a Sajó és a Tisza határolta háromszögben, a Sajó partján terül el Girincs község. A XIX. századig csak csekély számban éltek itt cigány családok. Viszont a XX. század második felében bekövetkezett modernizálódás nyomán az egyéb társadalmi rétegekbe tartozó lakosság mellett a cigányok számának növekedése is megindult.

A családok a térségben a mai napig súlyos nehézségekkel küzdenek. A rossz szociális körülmények, az alacsony iskolai végzettség, a munkanélküliség, az ingerszegény környezet, a korán szülővé válás elmélyíti a problémákat. Ezért küldetésünk van segíteni az itteni családoknak, fiataloknak és a gyermekeknek.

A verbita rendet, *Chavvakula Lourduraju* atyát, valamint az általa vezetett JPIC irodát a Szentlélek vezette ide, Dél-Borsodba. Nagy szükség volt rájuk, hiszen ez a misszió jelentheti a cigány és hátrányos helyzetű családok számára az egyetlen kiutat a teljes elszigetelődésből.

A községben elkezdődött munka eredményeként missziós gyermekközösség alakult. Nagy célok lebegnek a missziót vállalók szeme előtt. Bízunk abban, hogy a Jőistén segítségével sikerül a gyermekeket bevezetni a katolikus egyház életébe. Ezáltal pedig megerősíteni a helyi egyházközséget, hitéletet és az erkölcsi értékeket, békét teremteni a különböző etnikai csoportok között, valamint közösséget építeni és szocializálni a keresztyén értékrendnek megfelelően. A célok eléréséhez természetesen hosszú út vezet, de a gyermekmisszió irányt mutat a hitre neveléssel, az általános tájékozottság és műveltség fejlesztésével, az életvezetési ismeretek közvetítésével, a játékkultúra fejlesztésével és egyéb értékközvetítéssel.

A missziós gyermekközösség meghatározott tematika szerint kezdte meg működését. Heti rendszerességgel gyűlnek össze a gyermekek az önkéntes felnőtt vezetők által irányított

foglalkozásokon. A közös imádságok és lelki percek, a vasárnaponkénti közös templomba járás, a barkácsolás, a beszélgetések, az éneklés, a verselés, a játék, a mozgás és minden más közösségépítő tevékenység egyre közelebb hozza egymáshoz a misszióban résztvevőket.

Lourdu atya és a JPIC iroda működésének nyomán változások történtek Girincsen. A sok-sok éven keresztül mély csendességbe és magányba burkolódzott falu újra élni kezdett. A nyári missziós táborok, a verbiták által vezetett girincsi Maria Immaculata Katolikus Óvoda, valamint a JPIC missziós gyermekközösség elevensége új reményt ad a helyi katolikus közösségnek. Máris érezhetővé vált, hogy az emberek hitének régen kialudt lángjai újra pislákolni kezdtek.

Vrazala Marianna

JPIC – magyarországi verbita cigánypasztoráció

A magyar verbita rendtartomány JPIC irodája a számos missziós tevékenység közül a cigánypasztorációval, a társadalom peremén élő szegények támogatásával és karitatív feladatokkal foglalkozik.

A JPIC iroda 2016-tól önálló jogi személyként működik. Így a kedves hívek közvetlenül is tudják támogatni adományaikkal a verbita cigánypasztorációt. ERSTE Bank: 11600006-00000000-76412303 A verbita rend JPIC irodája elérhetőségei: *P. Chavvakula Lourduraju sv*

- 3577 Köröm, Kossuth Lajos utca 35.
- tel.: 06-46/355-488
- mobil: 06-30/338-3699
- e-mail: jpichungary@yahoo.com

Hogy kamatoztassam, amit kaptam

Lelki feltöltődés Steyben és Rómában

Idén május és június hónapban részt vettem a Szentlélek Szolgái kongregáció öthetes rekollekcióján. A lelki napok célja, hogy huszonöt, harminc év szerzetesi élet után felélesszük, megújítsuk magunkban rendünk lelkeségét.

A lengyel és a szlovák rendtartomány tagjaival vettem részt a programon. Az első helyszín a steyli anyaházunk, a Jézus Szíve-kolostor volt. Itt alapította meg 1889-ben Szent Arnold Boldog Mária Ilonával a Szentlélek Szolgái kongregációt.

Nagyon értékes előadásokon vettünk részt például az evangéliumi fogadalmakról. Voltak kiscsoportos megbeszélések, közös imák, liturgia előkészítés, vidám programok, kirándulások. Néhányszor közösen ünnepeltük az Eucharisziát a közösséggel,

amit agapé követett. Meglátogattuk az Isteni Ige Társasága helyi közösségét, majd a Szentlélek Szolgái Örökimádó Nővéreket is. Gyakran elmentünk a Szent Mihály-templom altemplomába, Janssen Szent Arnold sírházhoz.

A legkedvesebb emlékem az úrnap körmenethez fűződik, amit a mi tizen-nyolc fős csoportunk szervezett a kolostor kertjében. Az ünnep előestéjén nagyszabású előkészületek folytak. Másnap korán reggel elkezdődött az oltárok építése és díszítése. A szentmise végeztével elindult a körmenetünk. Meg kell, hogy említsem, Hollandia ezen a részén nem szokás körmenetet tartani. Mi mégis nagy lelkesedéssel végigjártuk, végigénekeltek a nem is rövid utat.

Három hét után továbbindultuk Rómába, az Örök Városba. A Steyben eltöltött nyugalmas, békés vidéki élet

után belecsöppentünk a forró, zajos, életvidám, turistákkal telt római környezetbe. Rendünk generalátusa látott minket vendégül. Itt folytatódott a lelki programok, de jutott idő városnézésre is, és sok templomot meglátogattunk, melyeken szent kaput nyitottak az irgalmasság évében. Részt vettünk a Szent Péter téren a betegekért és fogyatékkal élőkért mondott szentmisén, amit Ferenc pápa celebrált. A következő szombaton ott voltunk az általános pápai kihallgatáson is. Nagy és felejthetetlen élmény volt számomra mind a két esemény.

Az öt hét eltelt, és sok lelki élménnyel, számos új barátsággal gazdagodva tértem haza Magyarországra, hogy itt kamatoztassam mindazt, amit kaptam.

Vörös Klára ssps

Isten arra hívott meg minket, hogy az ő szeretetének szolgái legyünk.

SZENTLÉLEK SZOLGÁLOI MISSZIÓS NŐVÉREK

Több mint háromezer nővérünk tevékenykedik a világ negyvenhét országában. Nemzetközi közösségekben élünk, sokféle munkakörben dolgozunk, és minden munkánkkal az egyház missziós küldetését szolgáljuk.

CÍMÜNK: Szentlélek Szolgái Missziós Nővérek

- 1223 Budapest, Völgy u. 9.
- E-MAIL: budapest.ssps@gmail.com
- www.ssps.hu

Missziós Önkéntes Szolgálat mősz

Ismerj meg más kultúrákban élő embereket, és rajtuk keresztül Istent! Várjuk 18 és 30 év közötti fiatalok jelentkezését önkéntes missziós gyakorlati programunkba.

INFORMÁCIÓS HÉTVEGE:

2017. február 10-12., Názáret Missziósház, Bajcsy-Zs. u. 3-5.

TOVÁBBI INFORMÁCIÓ:

www.missziostitkarsag.hu
maz.hungary@gmail.com

Ha közösségben vagyunk, a világosság megmutatkozik

Missziós napok Fehérgyarmaton

„Gyökerezetek meg, és épüljetelek fel Krisztusban” – ezzel a mottóval tartottak szeptember 22. és 24. között missziós napokat a verbita szerzetesek és a missziós nővérek Fehérgyarmaton. A misszió egyúttal felkészülés, ráhangolódás is volt a 200. jubileumát ünneplő Szent Péter és Pál-plébánia-templom szeptember 25-i búcsújára.

A program a missziós rózsafüzér elimádkozásával kezdődött, majd szentmisét mutatott be és előadást tartott Varga János atya. Argentínában, egy a brazil határhoz közeli őserdei faluban, Andrecitoban szolgál, s onnan jár ki a környéken lévő ültetvények kápolnáiba is misézni.

Prédikációjában a gyökerek fontosságáról beszélt. Az életünket átható gépek, eszközök, a matéria lassan átveszi a személy szerepét az életünkben. Ezt tetézi, hogy gyökértelessé vált az ember. Ha megkérdezik, ki vagy, eszünkbe kellene jutnia annak is, hogy Isten gyermekei vagyunk. Aki nem tudja, honnan jön, hova megy, mit keres itt, az nem ellenfél a gonosznak. S ezért van a keresztény ember missziós küldetése: hirdetni Isten ígését – ahogy az apostol mondja –, akár alkalmas, akár nem.

Előadásában János atya az argentin vallási életéről beszélt. Az ott élő embereknek a hit teljesen természetes, nem hiányozhat az életükből, ugyanakkor a hiedelemviláguk nagyon tág, „mindenben hisznek”. Ottléte alatt még nem találkozott istentagadó emberrel. Az argentin emberek lelke érzi, hogy valamit adnia kell az Úrnak.

Másnap Bökő Péter plébános és Szabó Róbertné hitoktató közreműködésével a missziósok ellátogattak a helyi Deák Ferenc Gimnázium és Kollégiumba, valamint a Kölcsény Ferenc Református Általános Iskola, Óvoda és Bölcsődébe, ahol a diákoknak hirdették Isten örömhírét, tanúságot téve hivatásukról is. Ebéd után meglátogatták az idősek otthonában az ott lakókat,

majd a kórház belgyógyászati és sebészeti osztályán fekvő betegeket.

Az esti szentmise keretében Magung Fransis atya az imádkozás fontosságára hívta fel a figyelmét, s arra, hogy Isten nem „kívánságautomata”. Az igazi imádság bizalom Istenben. Amikor rábízunk magunkat, ő mindig többet, csodálatosabbat ad, mint ahogy mi előre elképzeltük. Sokszor panaszkodunk, hogy rossz a világ. Ha egyedül próbáljuk jobbra tenni, nem fog menni. A lelki templomoknak is sok téglából kell felépülniük. Ha közösségben vagyunk és erős a hitünk, a világosság megmutatkozik.

A szentmisét követően bemutakoztak a szerzetes testvérek és nővérek, életükkel is igazolva, hogy Istennek semmi sem lehetetlen.

Szombaton a város központjában, a templom mögötti téren végeztek zenés evangelizációt a missziósok. Délután a Máltai Szeretetszolgálat Gondviselés Házában találkoztak a helyi plébániai csoportok és a képviselőtestület tagjaival. A beszélgetés előtt az intézmény vezetője, Karácsony Zsolt-né bemutatta a fogyatékkal élőkkel és szenvedélybetegekkel foglalkozó intézményt.

Este zenés, imádságos körmenet indult a római katolikus plébániától a görögkatolikus templomig, majd szent liturgián vettek részt a hívek. Fransis atya prédikációjában hangsúlyozta: az európai egyházban látszólag minden halott, tél van. Várunk a tevékeny időszakra, a tavaszra. Hogy az mikor lesz, attól függ, mikor találjuk meg a gyökereinket a hitben. Nagyon fontos a személyes találkozás és kapcsolat a Jóistennel. E kapcsolat fenntartásához szükséges az ima és a Szentírás olvasása. Hagynunk kell, hogy a Biblia áthassa életünket, és általa Istennek tetsző módon tudjon életünk átalakulni. Mi az, amivel változtatni lehet a mostani helyzeten? A család-

ban kell megélni a hitünket. A hitélet otthon kezdődik.

A szentmisét követően missziós koncert következett, mely során a különböző országokból érkezett szerzetesek, nővérek hazájuk népviseletét és zenei kultúráját is bemutatták.

Dr. Kádár Brigitta

Kis dolgokat, nagy szeretettel

Kedves Gyerekek!

Élt egyszer egy kislány, aki nagyon szerette Istent, és egy egyszerű, „kis utat” járva nagy szent lett. Teréznek hívták. Franciaországban született, és a kilencedik gyermek volt a családban. Amikor négyéves volt, meghalt az édesanyja. A következő nagy veszteséget tízévesen élte át, amikor a szeretett nővére, Paulina belépett a karmelita kolostorba. Teréz akkor súlyosan megbetegedett. A betegsége során látomása volt: látta a Szűzanyát, aki rámosolygott.

Teréz már kiskorától kezdve szerzetes szeretett volna lenni, és vágyát csak fokozta, hogy két nővére is karmelita apáca lett. Tizennégy évesen megérezte, hogy Jézus őt is hívja a Karmelbe, de mivel még nagyon fiatal volt, nem léphetett be a rendbe. Akkor a püspökhöz fordult, ám ő sem engedte meg, hogy apáca legyen. Ekkor Rómába utazott, hogy a pápától kérjen segítséget. Végül alig tizenöt évesen, 1888. április 9-én belépett a lisieux-i karmelita kolostorba, ahol a Gyermek Jézusról nevezett Teréz nevet kapta.

A szerzetesi élet során sokat imádkozott a papokért, a misszionáriusokért és a bűnösök megtéréséért. Már régebben is imádkozott egy elítélt gyilkosért, aki élete utolsó pillanatában a bűnbánat jelét adta: megcsókolta a keresztet. Teréz nagyon boldog volt és hitte, hogy Isten meghallgatta az imáját. Szent akart lenni, de túl kicsinek és gyengének érezte magát ahhoz, hogy nagy dolgokat vigyen véghez. Azt írta az önéletrajzában: „Nagyon kicsi lélek vagyok, aki csak nagyon kicsi dolgokat tud felajánlani a Jóistennek.”

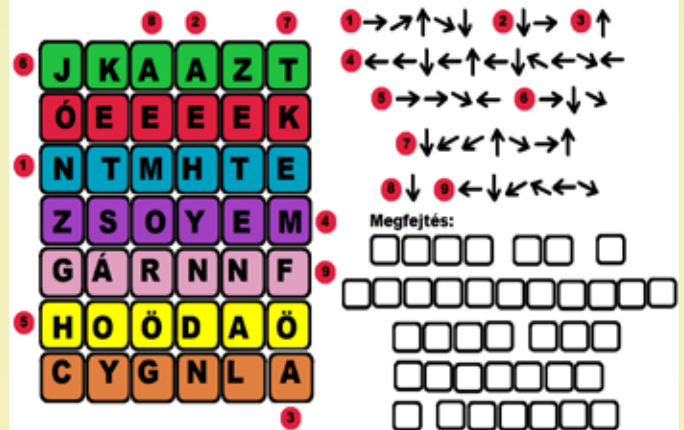
Keresett egy egyenes, rövid és új utat, ami elvezeti a mennyországba. Megértette, hogy nem kell nagy dolgokat véghezvinnie, hanem kis dolgokat kell nagy szeretettel csinálnia, és rábízni magát Jézusra, aki a karjaiba veszi és felemeli őt az égbe. Ezt az utat „kis útnak” nevezte el.

Tudta, hogy Isten szemében minden kicsi jó is nagyon értékes, az is, ha egy kis szemetet felemel a földről, ha nagy szeretettel Istenért teszi. Arra törekedett, hogy mindenkivel szeretetreméltó legyen, ezzel is örömet szerezve Jézusnak. „Gyakran elég egy szó, egy szerető mosoly” – mondta.

Teréz megtalálta kis útját és helyét az egyházban. „Ezt a helyet te adtad nekem, Istenem – írta. – Az én édesanyjának, az Egyháznak a szívében én leszek a szeretet. Így minden leszek, így meg fog valósulni az álomom!” Szeretet lenni az Egyház szívében – erre vágyott Teréz, akit szentté avattak, és az általa megtalált út miatt Kis Szent Teréznek is nevezünk. Példája minket is erre a kis útra hív. Nem kell tennünk nagy dolgokat, de mindent, amit teszünk, tegyük Istenért, nagy szeretettel.

Kis Szent Teréz soha nem dolgozott misszióban, mégis a misszionáriusok védőszentje lett. Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy a karmelita kolostor rácsai mögött nagy szeretettel imádkozott a missziókért és a misszionáriusokért, és felajánlotta értük szenvedéseit és munkáját. Kövessük mi is Kis Szent Teréz útmutatásait: bízzunk, szeressünk, imádkozunk, és mindent, amit teszünk, tegyük nagy szeretettel Istenért!

Rakd ki Kis Szent Teréz gondolatát! A piros pöttyök jelölik a szavak kezdőpontjait és sorrendjét. Olvasd össze a betűket abba az irányba haladva, amerre a nyilak mutatnak. ▼

Kis Szent Teréz nagyon szerette Istent. Hogyan akarta ezt megmutatni neki? Írd be a kockákba a megfelelő szavakat. A színek segítenek neked ebben. ►

minden szeretlek, akarom szó tekintet, hogy
pici áldozat, meg kedves által és tett minden
mosolygós Minden mutatni, Istenem. mennyire

[illegible]